

SURETU ESH SHURA

KAPTINA 42

E zbritur në Meke, pas sures Fussilet, ajete: 53

Është prej kaptinave të zbritura në Meke, të cilat si tematikë kryesore shtrajnë çështjen e njësisë së Zotit, çështjen e revelatës (risales), çështjen e ringjalljes dhe të përgjegjësisë.

Kjo fillon me vërtetim për burimin e shpalljes së Kur'anit dhe për burimin e shpalljeve të mëparshme. Allahu, Zoti i botëve është Ai që ua zbriti shpalljet të gjithë pejgamberëve dhe Ai është që zgjodhi dhe përcaktoi për pejgamberë ata që dashti prej robërve të Tij. Mandej, duke shpjeguar esencën e shpalljes, vërteton se Zoti i dërgoi pejgamberët me një të njëjtën fé, me fenë islame, edhe pse dispozitat dhe rregullat e ligjshmërisë së tyre kishin ndryshime. E dërgoi me fenë islame Nuhun, Ibrahimin, Musain, Isain dhe pejgamberët e tjerë të shquar.

Në një pjesë të kësaj kaptine shtrohet çështja e atyre që nuk e besojnë Kur'anin dhe nuk besojnë për ringjallje e përgjegjësi në ditën e kijametit. U tërhiqet vërejtja se telashet e asaj dite janë shumë të vështira, se zemrat e njerëzve tronditën dhe flokët në koka u zbardhen, andaj i thërret t'i përgjigjen thirrjes së Zotit, t'u binden urdhërove të Tij para se t'i befasojë tmerri i asaj dite, i ditës, kur nuk do të bëjë dobi as pasuria, as miqësia.

Quhet: “Suretush Shura” - kaptina e marrëveshjes, me çka u jipet besimtarëve të kuptojnë se marrëveshja, konsultimi mes vete ka rëndësi të madhe për jetën individuale dhe për jetën shoqërore, andaj besimtarët janë të obliguar ta vënë në praktikë të jetës së tyre çështjen e marrëveshjes, të konsultimit reciprok. Nga kjo kuptohet se feja islame, në ditët e para të zhvillimit të saj, në kohën e Muhammedit, programoi jetën demokratike ndër ithtarët e vet.

SURETU ESH SHURA

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Ha, Mimë.
2. Ajn, Sinë, Kaf.
3. Allahu, fuqiploti, i gjithëdijshmi kështu (këto ajete) të shpall ty dhe atyre që ishin para teje.
4. Vetëm e Tij është ç'ka në qiej dhe

ç'ka në tokë dhe Ai është mbizotëruesi, i madhëruari!

5. Qiejt e lartë mbi ta (ose qiejt njëri mbi tjetrin) gati pëlcasin (nga madhëria e Zotit ose nga thëniet e çoroditura të idhujtarëve). Ndërkaq, engjëjt vazhdimisht madhërojnë (bëjnë tesbih) duke e falënderuar Zotin e tyre dhe kërkojnë falje të mëkateve për ata (besimtarët) që janë në tokë. Ta dini se Allahu është Ai mëkatfalësi, mëshiruesi!

6. Allahu është përcjellës i atyre që, pos Tij, adhurojnë zota të tjerë. Ti (o i dërguar), nuk je i obliguar ndaj tyre.

7. Prandaj, Ne të shpallëm ty Kur'an arabisht që ta këshillosh kryefshatin (Mekën) dhe ata përreth saj, dhe t'u tërheqish vërejtjen për ditën e tubimit (kijametit), për të cilën nuk ka dyshim. Një grup për në xhennet, kurse një grup për në zjarr.

8. Po sikur të kishte dashur Allahu, do t'i bënte ata (njerëzit) një popull (të një feje), por Ai shtie në mëshirën e vet atë që do (atë që me vullnetin e vet pranon rrugën e drejtë), e jobesimtarët nuk kanë as mbrojtës, as ndihmës.

9. Përkundrazi, ata zgjedhën mbrojtës pos Atij, po vetëm Allahu është Ai mbrojtësi dhe Ai i ngjall të vdekurit dhe Ai ka mundësi për çdo send.

10. Për çdo send që nuk pajtoheni, gjykimi për të është te Allahu. Ai (gjykatësi i famshëm) është Allahu, Zoti im, vetëm Atij i jam mbështetur, dhe vetëm Atij i drejtohem.

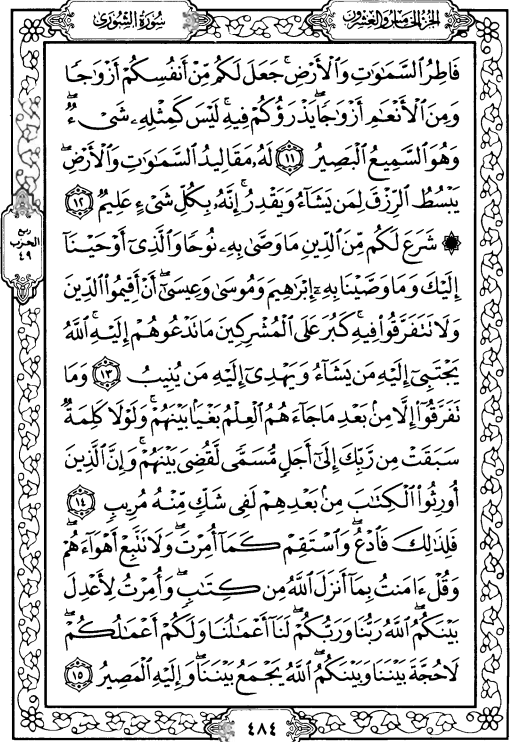
11. Ai është krijues i qiejve e i tokës. Ai nga lloji juaj krijoi për ju bashkëshorte, edhe nga kafshët krijoi çifte, ashtu që t'ju shumojë. Asnjë send nuk është si Ai; Ai është dëgjuesi, shikuesi.

12. Të Tij janë çelësat e qiejve e të tokës. Ai begaton shumë atë që do dhe nuk begaton (atë që gjithashtu do). Ai është i gjithdijshëm për çdo send.

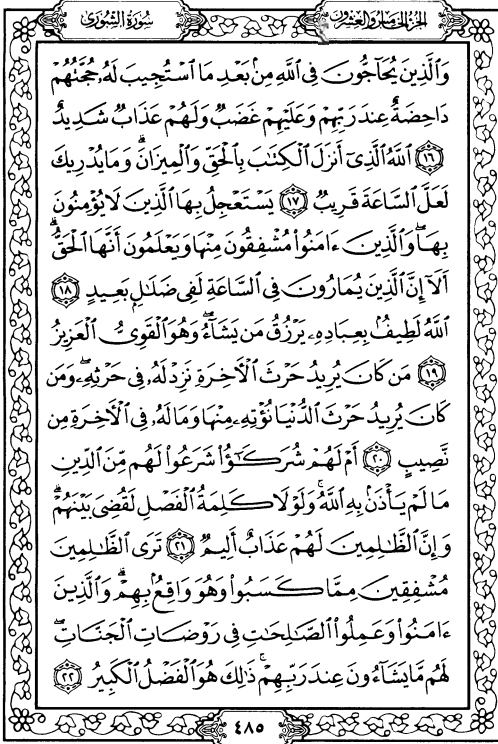
13. Ai u përcaktoi juve për fé atë që i pat përcaktuar Nuhut dhe atë që Ne ta shpallëm ty dhe atë me çka e patëm porositur Ibrahimin, Musain dhe Isain. (I porositëm) Ta praktikoni fenë e drejtë e mos u përçani në të. Për idhujtarët është rëndë kjo në çka ju i thirrni ata. Allahu veçon për të (për besim të drejtë) atë që do dhe e udhëzon në të atë që i drejtohet Atij.

14. Po ata, vetëm pasi që u erdhi e vërteta, nuk u përçanë për tjetër, por nga zilia mes tyre. E sikur të mos ishte fjala (vendimi) e hershme nga Zoti yt për deri në një afat të caktuar, do të kryhej (dënimi) me ta. Nuk ka dyshim se ata që trashëguan librin prej tyre (prej të parëve) janë në një dyshim të thellë ndaj tij (ndaj librit Tevratë e Inxhil).

15. E për këtë shkak (të përçarjes së tyre) ti thirr dhe përqëndrohu ashtu si të është urdhëruar dhe mos shko pas

dëshirave të tyre e thuaj: “Unë kam besuar në librat që i shpalli Allahu, jam urrdhëruar të mbajë drejtësi mes jush, Allahu është Zoti ynë dhe Zoti juaj; Ne kemi përgjegjësinë e veprave tona e ju të veprave tuaja, nuk ka polemikë mes nesh e jush; Allahu bën tubimin mes nesh dhe vetëm tek Ai është përfundimi!”

16. Ata që kundërshtojnë fenë e Allahut pasi që asaj i janë përgjigjur (njerëzit), faktet e tyre janë të asgjësuara te Zoti i tyre, ata

* Shkronjat në fillim të kapitnës thuhet se janë: simbole hyjnore, emra të Zotit, betime të Zotit, shenja të fillimit të fjalëve dhe të mbarimit të tyre dhe thuhet se janë emra të kaptinave në fjalë. Shih çka është thënë në Suretull Bekaretu.

Allahu që i shpalli Muhammedit Kur'anin, u shpalli edhe pejgamberëve para tij. Prej autoritetit të madhërisë së Tij, gati pëlcasin qiejt, ndërsa idhujtarët flasin çmos për Të, po malaiket më të larta gjithnjë i luten Atij dhe e falënderojnë, duke kërkuar që besimtarët e drejtë t'i mëshirojë.

As thënie të as veprat e idhujtarëve nuk mund t'i fshihen Zotit. Muhammedi ka për detyrë të thërrasë në rrugë të drejtë banorët e Mekës dhe të vendeve përreth dhe t'u tregojë se do të tubohen para Zotit dhe se do të ndahen në dy grupe, disa për xhennet, kurse të tjerët për xhehenem. Atë ditë nuk ka ndihmës as mbrojtës tjetër, përveç Zotit, Krijuesit të çdo sendi e qenieje të të dy gjinive.

Të gjithë pejgamberëve, duke filluar prej Nuhut, Zoti u shpalli një fë të njëjtë, të gjithë u porositën t'i përmbahen saktësisht asaj feje e të mos përcahen. Përçarjet e mëvonshme janë pasojë e zilisë, inatit, mendjemadhësisë, por mëshira e Zotit është shumë e madhe. Ajo përfshiu të gjitha krijesat, ndër të cilat edhe njerëzit, qofshin besimtarë ose jobsimtarë, ngase edhe jobsimtarët i përfshiu ajo mëshirë, meqë nuk u ndëshkuan aty për aty, por u lejuan të jetojnë deri në një afat të caktuar.

Pejgamberi ynë urdhërohet t'u shmanget përçarjeve të ithtarëve të librit, jehudive dhe të krishterëve, e t'i përmbahet fesë së drejtë e të kulluar, të cilën e praktikuan të gjithë pejgamberët dhe besimtarët e tyre të drejtë, e çdokush do të përgjigjet për veprat e veta.

Çasti i katastrofës së përgjithshme është enigmë për të gjitha krijesat, atë e di vetëm Zoti, por njerëzit gjithnjë duhet të jenë të gatshëm e të mos i befasojë, ata që përqeshën, nuk e shohin veten se sa shumë kanë humbur.

janë të përbuzur dhe ata do të kenë dënim të rëndë.

17. Allahu është Ai që e zbriti librin e vërtetë dhe drejtësinë. Ti nuk mund ta dish, ndoshta çasti i shkatërrimit është afër.

18. Ata që nuk i besojnë atij, kërkojnë ngutjen e tij, ndërsa ata që i besojnë, frikësohen dhe e dinë se ajo është e vërtetë. Ta dini se ata që bëjnë polemikë, duke dyshuar në momentin e katastrofës së përgjithshme, janë në një humbje të thellë.*

19. Allahu është shumë bamirës për robërit e vet; Ai e begaton atë që do; Ai është i gjithfuqishmi, ngadhënjyesi.

20. Kush është që dëshiron fitimin e botës tjetër (ahiretin), Ne do t'ia shtojmë fitimin e tij, e kush e dëshiron vetëm fitimin e kësaj bote, Ne ia japim, po në botën tjetër ai nuk ka hise.

21. A mos kanë ata ortakë (zota ose idhuj) që u përcaktuan atyre fë, të cilën nuk e urdhëroi Allahu? Po, sikur të mos ishte fjala vendimtare (e Allahut që shpërblimi dhe ndëshkimi të jenë në ahiret), do të kryhej dënim i mbi ta, e megjithatë, mohuesit do të kenë dënim të dhembshëm.

22. Do t'i shohësh jobsimtarët të frikësuar nga ajo që vepruan, po, ajo do t'u ndodhë atyre, kurse ata që besuan dhe bënë vepra të mira, do të jenë në kopshtet e xhenneteve dhe ata kanë te Zoti i tyre çka të dëshirojnë; e kjo është ajo dhuntia e madhe.

23. Ajo (*dhunti*) konsiston në atë që Allahu u jep myzhide robërve të vet, të cilët besuan dhe bënë vepra të mira. Thua: “Unë nuk kërkoj prej jush ndonjë shpërblim për thirrjen time vetëm se respektin e dashurisë për hir të farefisnisë (*akraballëkut*)”. Kush bën ndonjë të mirë, Ne ia shumëfishojmë të mirat; vërtet, Allahu falë mëkatet, është mirënjohës.

24. A mos thonë ata se ai (*Muhammedi*) shpifi gënjeshtër ndaj Allahut, e nëse dëshiron Allahu ta mbyllë zemrën tënde, pse Allahu eliminon të pavërtetën dhe me fjalët e veta e forcon të vërtetën. Ai është që e di çka ka në zemra.

25. Ai është që pranon pendimin e robërve të vet dhe shlyen të këqijat dhe e di çka punoni.

26. Ai është që u përgjigjet (*lutjeve të*) atyre që besuan dhe bënë punë të mira dhe, nga mirësia e vet, ua shton atyre të mirat. Ndërsa, jobesimtarët kanë dënim të rreptë.

27. Sikur Allahu t’ua shumonte begatinë robërve të vet, ata do të kalonin kufijtë, por Ai i furnizon me masë që dëshiron, sepse Ai është i njohur hollësisht dhe i di shëm për robërit e vet.

28. Dhe Ai është që e lëshon shiun, pasi që ata t’i kenë humbur shpresat dhe Ai shtrin mëshirën e vet; Ai është mbikëqyrësi i lavdëruari.

29. Nga argumentet e Tij është krijimi i qiejve dhe i tokës dhe shpërndarja e gjallesave në të dyjat dhe Ai me fuqinë e Tij mund t’i bashkojë kurdo që të dëshirojë.

* Allahu është shumë i mëshirshëm dhe i butë ndaj robërve të vet, të mirë qofshin ose të këqij: furnizon me ushqim, i lehtëson në momentin e llogarisë dhe të përgjegjësisë, nuk i ngarkon çka nuk mundin, nuk ngutet kundër kundërshtarit dhe nuk ia humb shpresën atij që shpreson, nuk refuzon lutjen dhe nuk ia këput ymytin, pra është mëshirues në të gjitha çështjet.

Kush bën vepra më qëllim të shpërblimit në ahiret, Allahu ia shton të mirat, kurse kush punon vetëm për këtë jetë, Allahu i jep aq sa dëshiron Vetë, e jo sa kërkon ai. Sikur të mos ishte vendim i kahershëm i Zotit të shtyjë ndëshkimin deri në botën tjetër, idhujtarët që pos Allahut adhuroan zota të tjerë, do t’i shkatërronte përnjëherë, por mjafton që ata do të jenë të trishtuar për shkak të veprave të tyre të këqija, e besimtarët të kënaqur nëpër kopshte të xhenetit.

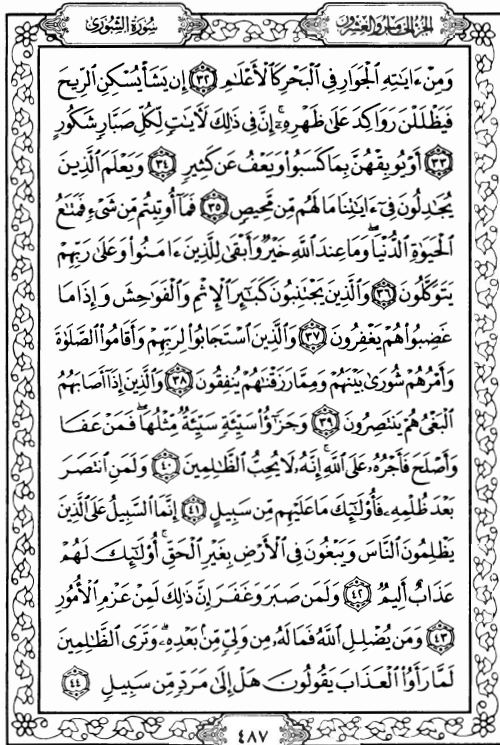
Pejgamberi ynë, Muhammedi, urdhërohet t’u thotë se nuk kërkon prej tyre ndonjë shpërblim, përveç dashurisë së akraballëkut, pra ata do të duhej ta donin atë pse e kishin të afërt, do të duhej t’a respektonin për hir të farefisnisë e të mos e torturonin. Ka mendime se me akraballëk nënkuptohet familja e ngushtë e pejgamberit: Fatimja, Aliu, Hasani dhe Huseini, por derisa ajeti është i shpallur në Mekë, fjala është për akraballëkun në përgjithësi.

Muhammedi edhe po të kishte dashur, nuk ka pasur mundësi të trillojë gënjeshtër ndaj Allahut, sepse Ai do t’ia mbyllte gojën.

30. Çfarëdo e keqe që mund t’ju godasë, ajo është pasojë e veprave tuaja (të këqija), e për shumë të tjera Ai u falë.

31. E ju nuk mund t’i ikni (*ta mposhtni*) dënimin në tokë dhe përveç Allahut nuk keni as mbrojtës e as ndihmës.*

32. Dhe nga argumentet (që dokumentojnë fuqinë) e Tij, janë anijet lundrue nëpër det si të ishin kodra.

33. Nëse do Ai, e ndal erën dhe ato ngelin të palëvizshme mbi sipërfaqen e ujit. S'ka dyshim se këto fakte ekzistojnë për secilin durimtarë e mirënjohës.

34. Ose i përmbyt ata për shkak të asaj që vepruan, e për shumë të tjera Ai i falë.

Sikur Allahu t'u jepte begati më të madhe njerëzve, ata do shfrenoheshin, prandaj Ai i furnizon me masë ashtu si di vetë. Në një hadithi kudsij thuhet: "Ka nga robërit e Mi që meritojnë vetëm begatinë, sepse sikur t'i varfëroja, ata do ta humbnin fenë e vet, kurse ka të tjerë që meritojnë vetëm varfërinë, sepse sikur t'i pasuroja do ta humbnin fenë e vet" (merfuë prej Enesit, shënnon Ibni Kethir).

Sipas mendimit të disa dijetarëve, ajeti njëzet e nëntë lejon mundësinë e ekzistimit të gjallesave në yje të larta e të largëta, pos melaikeve, gjallesa që u përngjajnë atyre të qiejve e të tokës. Këtë mendim e mbështesin në ajetin në fjalë. Sipas mendimit të Sabuniut, përpos njeriut, mund të ketë në hapësirën e gjerë edhe krijesa të tjera. Përsa i përket njeriut, unë (Sabuniu) kam mendim të prerë se ai nuk gjendet tjetërku vetëm në sipërfaqen e tokës, pse Zoti ka thënë: "Në të do të jetoni, në të do të vdisni dhe prej saj do të ringjallen!" (ajet i Kur'anit, A'rafë, 25).

Të këqijat që i godasin njerëzit, bëhen për t'ua shlyer mëkatet, e përsa u përket pejjgabërëve, ato i ngrisin në shkallë edhe më të lartë, pse ata janë të mbrojtur prej mëkateve.

35. Ata që i kontestojnë argumentet Tona, le ta dinë se nuk kanë shpëtimit (nuk mund t'i shmangen dënimit).

36. Çka u është dhënë nga ndonjë send, ajo është kënaqësi në këtë botë, e ajo që është te Allahu është shumë më e mirë dhe e përjetshme, por për ata që besuan dhe që vetëm Zotit të tyre i mbështeten:

37. Dhe ata që u shmangën mëkateve të mëdha e të shëmtuara, dhe kur hidhërohen, ata falin,

38. Edhe ata që i përgjigjen thirrjes së Zotit të tyre dhe e falin namazin rregullisht dhe ata që konsultohen mes vete për punë të përbashkëta, e nga ajo që Ne ua japim ata e shpërndajnë,

39. Edhe ata që kur i godit e padrejta, i kundërvihen.

40. Ndëshkimi i të keqes, bëhet me një të keqe në të njëjtën masë, e kush fal e bën pajtëm, shpërblimi i tij është tek Allahu. Vërtet, Ai nuk i do zullumqarët.

41. E kush hakmirret për padrejtësitë që i janë bërë, ndaj të tillëve nuk ka ndonjë përgjegjësi.

42. Përgjegjësia (ndëshkimi) është vetëm kundër atyre që u bëjnë njerëzve padrejtë dhe kundër atyre që pa farë arsye bëjnë çrregullime në tokë, Për të tillët është një dënim i dhembshëm.

43. Kush bën durim dhe fal, s'ka dyshim se ajo është virtyti më i lartë (i lavdishëm).

44. Atë që Allahu e lë të humbur, për të nuk ka ndonjë ndihmës tjetër, pos Tij. Do t'i shohësh zullumqarët që, kur ta vërejnë dënimin, do të thonë: "A ka ndonjë rrugë për rikthim (në dynja)?"

45. Do t'i shohësh ata duke iu afruar atij (zjarrit) të frikësuar nga nënshtrimi, se si e shikojnë me bisht të syrit tinëzisht (me një shikim të vjedhur). Ata që besuan do të thonë: "Vërtet, të humbur në ditën e kijametit janë ata që e humbën vetveten dhe familjen e vet!" Ta dini pra, se mizorët janë në dënim të përjetshëm.

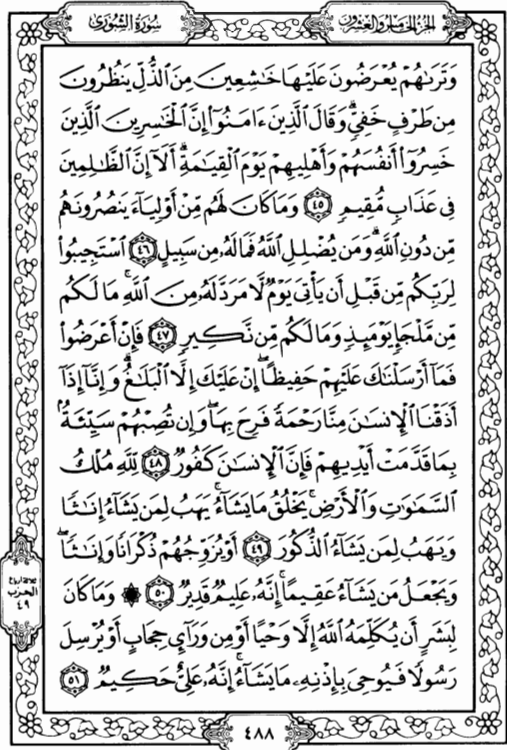
46. Ata nuk kanë mbrojtës që t'u ndihmojë, përveç Allahut, sepse atë që Allahu e ka humbur, për të nuk ka rrugëdalje (shpëtim).

47. Përgjigjuni thirrjes së Zotit tuaj para se të vijë një ditë, që Allahu nuk e kthen më (pasi ta ketë caktuar). Atë ditë ju nuk do të gjeni strehim dhe as nuk do të mund t'i mohoni (mekatet).

48. Nëse ata (idhujtarët) refuzojnë, Ne nuk të kemi dërguar ty rojë të tyre, ti ke për obligim vetëm komunikimin. Vërtet, kur Ne i dhurojmë njeriut nga ana Jonë ndonjë të mirë, ai gëzohet për të, e kur e godet ndonjë e keqe, që e ka merituar vetë, atëherë njeriu është përbuzës.*

49. Vetëm i Allahut është pushteti i qiejve e i tokës; Ai krijon çka të dojë; Ai i falë vetëm femra atij që do, e i falë vetëm meshkuj atij që do.

50. Ose u falë çift, meshkuj e femra, por atë që do e lë pa fëmijë (steril); Ai është i dijshtëm, i fuqishëm.

51. Nuk ka asnjë njeri që t'i ketë folur Allahu ndryshe, vetëm se me anën e frymëzimit, ose pas ndonjë perdeje, ose t'i dërgojë të dërguar (melek), e ai t'i shpallë me lejen e Tij atë që do Ai. Vërtet, Ai është më i larti, më i urti.

* Pasi solli argumente, të cilat dokumentojnë për Allahun Krijues e të plotfuqishëm, i cili u dhuroi njerëzve begati të panumërta, u tërhoq vërejtjen për faktin se të mirat e kësaj jete janë të përkohshme. Të mirat që do t'i gëzojnë besimtarët tek Allahu janë të përjetshme dhe shumë të këndshme. Fjala është për bamirësit që sinqerisht janë të mbështetur në Zotin, që ruhen prej mekateve të mëdha e të turpshme, që kur dikush i hidhëron, e falin gabimin. Ata e falin namazin dhe të gjitha çështjet me tyre i shqyrtojnë dhe i vendosin bashkërisht me marrëveshje, që nga pasuria e tyre ndihmojnë nevojtarët, që luftojnë kundër dhunës në atë masë, sa janë të dëmtuar, e nuk e teprojnë, por nëse falin gabimin dhe pajtohen, shpërblimi i tyre është në duar të Allahut.

Nuk qortohen e as ndëshkohen ata, të cilët i kundërvihen padrejtësisë. Durimi nuk është i preferuar në ato raste kur merret nëpër këmbë nderi i njeriut, kur merren nëpër këmbë dispozitat e Allahut. Imami Shafiu, thotë: Kush nuk hidhërohet prej atij që pa drejtë do ta hidhërojë, ai është gomar! Një poet thotë: Butësia e të riut pa vend është injorancë! Këtu është fjala për t'iu kundërvënë zullumqarëve, të cilët bëjnë shkatërrime dhe çrregullime, ndërsa kur është fjala për rastet e tjera falja dhe durimi janë virtyt më i lartë dhe më i lavdueshëm për njeriun.

Zullumqarët, të nënçmuar e të poshtëruar do të vihen pranë zjarrit, e nga frika e tmerrit, nuk mund ta shikojnë drejtpërdrejt, por tinëzisht, e aty do t'u thonë besimtarët: Ky është dështimi katastrofal për juve dhe për familjet tuaja, ngase nuk ka kush që mund t'ju ndihmojë e as t'ju mbrojë. Prandaj duhet përqafulur mësimet e Zotit para se të vijë dita e kijametit, para se të vijë vdekja, pse ajo nuk kthehet prapa, nuk mund të mohohen mekatet, nuk mund të gjendet ndonjë që të strehohet.

Pejgamberi ka për detyrë vetëm të informojë njerëzit, e nuk është përcjellës i tyre, e as përgjegjës për atë që ata veprojnë.

SURETU EZ ZUHRUF

KAPTINA 43

E zbritur në Meke, pas sures “Esh Shura”, ajete 89

Edhe kjo sure parashtron çështjet themelore të besimit të drejtë siç janë: njësia e Zotit, të dërguarit, ringjallja dhe shpërblimi ose ndëshkimi në botën tjetër.

Në fillim parashtron argumente mbi burimin e shpalljes së Kur’anit, të cilin Allahu ia shpalli Pejgamberit të pashkolluar e në stilin më të lartë gjuhësor, për të qenë mrekulli e përjetshme e Pejgamberit.

Veç argumenteve të gjithësisë përgjithësisht e të tokës veçanërisht, të cilat dokumentojnë për fuqinë e pakufishme të Krijuesit, janë parashtruar edhe disa çështje rreth iluzioneve të bashkësive të hershme njerëzore, të cilat përveç bindjes së tyre politeiste, fëmijët vajza që për vete i urrenin, ia përshkruanin si bija të Zotit.

Për arsye se idhujtarët arabë pretendonin se ishin pasardhës të Ibrahimit, Kur’ani parashtron çështjen e tij dhe dokumenton se Ibrahim i ishte i pari që refuzoi adhurimin e idhujve, ndonëse do të duhej që edhe ata të ndiqnin rrugën e tij.

Në këtë sure i bëhet një vështrim edhe bindjes së kotë e të sëmurë të idhujtarëve, të cilët mendonin se fama, autoriteti ose krenaria e njeriut është e lidhur për pasuri e pozitë, ndaj, sipas tyre edhe Pejgamberi do të duhej të ishte një njeri i pasur e me pozitë si një njeri në Meke ose një tjetër në Taif, e jo si Muhammedi që ishte edhe i varfër edhe jetim. Kur’ani, pra, vërteton se pasuria e pozita nuk janë kusht për ndershmërinë dhe meritën e lartësimet të njeriut, fundi i fundit, të gjitha begatitë e kësaj bote nuk peshojnë as sa një krah mize te Zoti. Edhe faraoni mizor ishte i mashtruar pas pasurisë e pas pushtetit.

Quhet: “Suretuz Zuhrufi”- kaptina “Stoli ari”, si shembull i kënaqësive të kësaj jete mashtruese si flakërimet e arit që mashtrojnë njerëzit e nuk kanë kurrfarë vlere te Allahu.

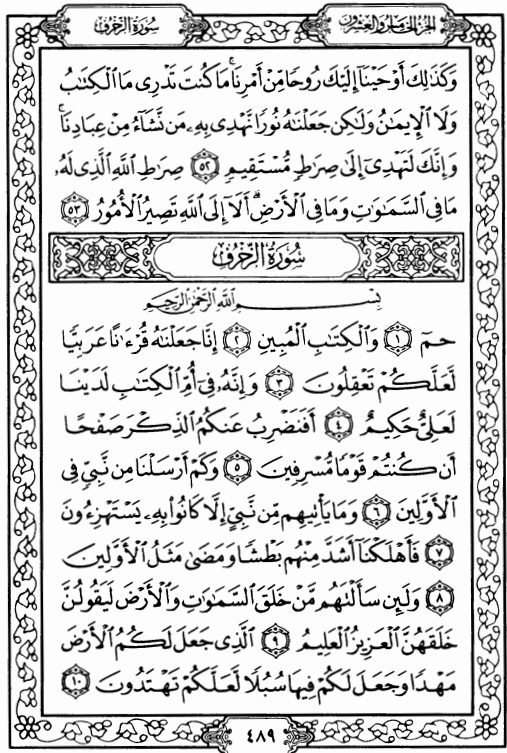
52. Po kështu me urdhërin tonë Ne të shpallëm edhe ty shpirtin (*Kur'anin*). Ti nuk ke ditur çka është libri (*Kur'ani*) as ç'është besimi, por Ne atë e bëmë dritë me të cilën e vëmë në rrugë të drejtë atë që dëshirojmë prej robërve tanë. Në të vërtetë, edhe ti udhëzohet për në rrugën e drejtë.

53. Në rrugën e Allahut, të cilit i takon çka ka në qiej dhe çka ka në tokë, e ta dini se të gjitha çështjet janë me vullnetin e Allahut.*

SURETU EZ ZUHRUF

*Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!*

1. Há, Mimë.
2. Pasha librin (*Kur'anin*) sqarues!
3. S'ka dyshim se Ne e bëmë atë *Kur'an* arabisht, në mënyrë që ju ta kuptoni.
4. Dhe se në librin amzë (*Levhi Mahfudh*) te Ne, gëzon famë të lartë dhe është plot urtësi.
5. A thua Ne ta lëmë këshillimin ndaj ju e t'ju braktisim, pse ju jeni popull i shfrenuar?
6. E, sa pejgamberë kemi dërguar te popujt e lashtë?!
7. Dhe nuk u erdhi atyre asnjë pejgamber, e të mos tallen me të.
8. Andaj, Ne i zhdokëm ata që ishin më të fuqishëm se këta dhe shembulli i atyre të mëparshmive është përmendur më parë (në *Kur'an*).
9. Nëse ti i pyet ata: "Kush i krijoi qiejt

e tokën?" Me siguri do të thonë: "Ato i krijoi i gjithfuqishmi, i dijsmii!"

10. Ai që tokën e bëri djep për ju dhe mundësoi të keni rrugë nëpër të, e të mund të orientoheni (për qëllimet tuaja).

* Edhe në ajetet e tjera të *Kur'anit* është thënë se vetëm Allahu është Ai që e di se çka fshihet në barkun-mitrën e nënës, e këtu në këtë ajet theksohet se çdo gjë në botë ndodh dhe zhvillohet sipas vullnetit të Zotit, pra edhe çështja e lindjes së fëmijëve. Në këtë ajet përmenden katër gjendje të prindërve përkatimi me fëmijet: dikujt i fal vetëm vajza, dikujt vetëm djem, dikujt edhe vajza edhe djem, e dikujt as djem as vajza dhe kështu gjendjet e tilla nuk janë çështje rasti, por çështje të diktuara nga dija, plani dhe urtësia e Zotit fuqiplotë.

Sikurse edhe pejgamberëve të tjerë që Zoti i dha shpallje. Muhammedit i thotë se edhe ty të dhamë shpalljen që është si shpirt, sepse shpallja jote, *Kur'ani*, ngjall zemrat si shpirti që ngjall trupin kur i bashkohet. Madje, i thuhet Muhammedit se më parë nuk ke ditur as çka është shpallja, as çka është besimi i drejtë, e *Kur'ani* është dritë që udhëzon; ji me anën e *Kur'anit* udhëzohet për në rrugën e drejtë.

Në këto ajete të fundit, jepet një sqarim se si Zoti i madhëruar u ofroi dituri, njohje, shpallje, frymëzim njerëzve në këto tri mënyra:

- Në mënyrë frymëzimi: njeriu frymëzohet në shpirtin e vet për ndonjë punë a ide dhe e di se ai ngacmim shpirtëror është prej Zotit, pse është frymëzim për mirë e mbarë. Nëse ngacmimi është për ndonjë punë të keqe, ai është cytje nga djalli.

Për punë ose ide të mbara e të mira, janë frymëzuar pejgamberët e edhe njerëz të tjerë të mirë, si nëna e Musait, nëna e Isait, ai besimtari i familjes së faraonit e shumë të tjerë. Të gjithë të frymëzuarit e kuptojnë se është udhëzim prej Zotit, andaj në zbatimin e detyrës me të cilën udhëzohen, nuk shprehin kurrfarë luhatshmërie, por të vendosur zbatojnë, f.v. Ibrahim i deshi ta therë djalin, nëna e Musait e hodhi atë në lumë, Musai i ra me shkop detit dhe u fut në etj.

Kur është fjala për frymëzimin e gjallesave të tjera si të bletës, të thnëglës, të pupëzës etj., aty ka të bëhet me një lloj instinkti të tyre, e kur është fjala për sendet e ngurta, si toka, qielli etj., atëherë frymëzimi ka të bëjë me gjendjen e tyre.